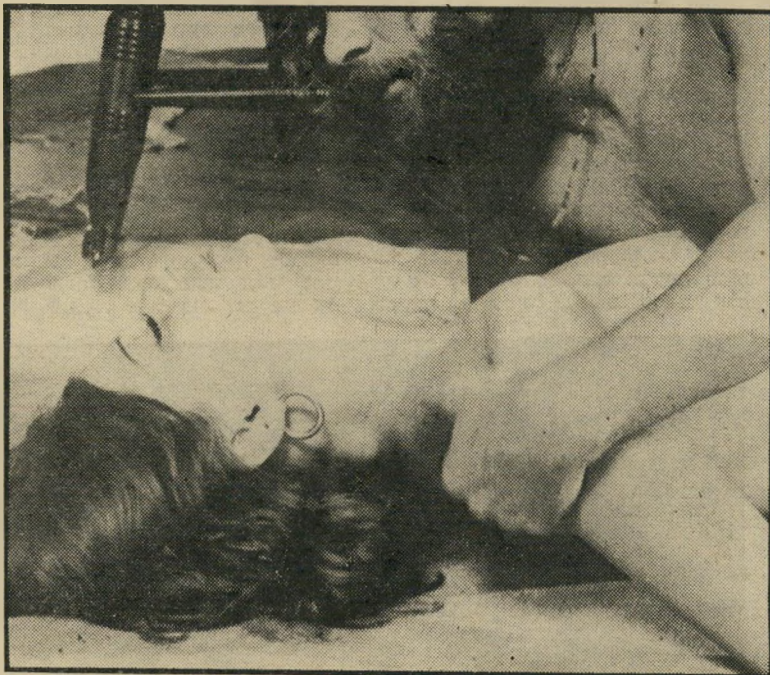

טימית שכבר תקופה ארוכה לא קיימתי יחסי-מין. הייתי אז רחובותית, בת להורים מפנקים. אמני היתה רופאה ואבי נשיא התאחדות בעלי המלאכה ברחובות. נולדתי בחדרה אבל גדלתי ברחובות. ושרתי שם את השיר של דן אלמגור: „אז מה אם אנחנו מרחובות...“ הייתי אז (ברכבת) בת 22, כבר לא בתולה כיוון שהייתי כבר נשואה והספקתי להתגרש. בפעם הראשונה התחתנתי כשר הייתי בת 19, אחרי שגמרתי את ביתר הספר התיכון. בעלי הראשון היה איש צבא שתרם לצה"ל גם את הזמן שאני הייתי צריכה לשרת בו.

וידוי
ברכבת

ב תקופת נשואי הקצרים נפטר אבי ואמי נסעה לארה"ב. כשהצטרפו לזה סיבות נוספות, התגרשתי ונסעתי אל אמני. טיילתי בעולם. הנסיעה הזאת פתחה אותי לגמרי. הבנתי שאחרי העולם הגדול אני לא יכולה יותר לחזור לרחובות, וגם שמקד צוע כמו מורה או גננת אינו היעוד בחיים בשבילי. בגרמניה עבדתי בדוגמנות וכך נכנס לי הגיוק של חשיפה חיצונית והופעה בפני מצלמות. כשחזרתי לארץ לא הייתי בטוחה שאני רוצה להישאר כאן. מה שכן הייתי בטוחה, זה שאני רוצה להישאר בעולם השאיר ביונס. תוך כדי חיפושים אחרי עיסוק בעולם זה, מצאתי, ברכבת לחיפה, את השא הגדול ביותר בחיי. בסיום הוידוי האישי שלי במיזנון הר רכבת, הואיל האישי במכנסיים הסגולים לציון כי „את בחורה מעניינת מכמה אסר פקטים“ הוא אף היה די נחמד כדי להזמין אותי לפנטהאוז שלו בתל-אביב, כשאזמנן לשם. בעוד אני מתארת לעצמי בדמיוני את דירת הגג המטרופת שלו, הצבועה כי וודאי בסגול-בורדו, כבר טיילנו יחד בי כרמל הצונן ולגמנו שוקו חם בקפה רון. (המשך בעמוד 22)

פתוחה החל מנסה אותי כדיבורים. אני זוכרת שאת מחצית המילים לא הבנתי. היתה לי הרגשה שהן בעברית אבל לא הייתי מוכנה להישבע על כך. היה ברור לי שברגע זה התעורר בי חשק נוראי שהי איש הזה ילמד אותי את כל המילים הי אלה שאני לא מבינה. איכשהו, בעזרת כמה מילות קישור המר בנות לשנינו, השתכנעתי ללכת עם האישי אל קרון המיזנון. שם הייתי צריכה לספר לו את כל קורות חיי, לכול העובדה האינר

לילי אבידן כפי שהופיעה בסרט הטריפטיסט, סרט ישראלי שטרם הוצג בארץ מכיוון שלא אושר כסרט ישראלי. לילי היתה כוכבת הסרט, בתקופה כשהיתה עוד נשואה למשורר דוד אבידן, שהיה גם הסוכן האישי שלה.

הכוכבת

שהאחד מהם היה מרחובות והשני מוכוב אחר.

ובכן, זה היה בוקר די נאחסי. לא במי יוחד התחשק לי לקום כאשר רחל, חברה טובה שלי, צילצלה אלי וביקשה ממני לבוא איתה לחיפה. כל כוח בעולם לא היה מוציא אותי מהמיטה. רק מאוחר יותר הסתבר לי שהיו אלה קולות טילי האוויר וספינות החלל מהכוכב האבידני שהגיעו לאוזני מבלי שאדע על כך, ואני השתכר נעתי שהגיע הזמן לעשות משהו בקשר לאישיותי המבודדת.

איכשהו הגעתי לתחנת הרכבת בצפון תל-אביב. רחל כבר חיכתה לי שם. קנינו כרטיסים והמתנו לצאת הרכבת כשלפתע

מאח
לילי אבידן

צדה עיני יצור בעל חזות השודה, לבוש במכנסיים סגולים ובחולצת בורדו פתוחה שחשפה את כל חזהו שופע התלולים. הוא החזיק בידו תיק. שרק מאוחר יותר התגלה ככלי קיבול ומיסתור לכל כלי הנשק שבעולם. אבל אותה שעה לא ייחסתי לו את החשיבות שהוא היה ראוי לה. הצורה הזאת עמדה ונעצה בי עיניים שחור רות שלא בדיוק מהעולם הזה. בסקירה ראשונה החלטתי שעלי לברוח מהשפעות מזיקות וניגשתי לקיוסק שבתחנה כדי לקנות עוגה. לפתע נשמט ארנקי מיד. התכופפתי להרימו. הרגשתי איך עיניו של הור מתמקדות על אחורי, שהיו נתונים במכנסיים צמודים. העיניים האלה היו מלטפות. התיישרתי והרגשתי איך העיניים האלה מלטפות את שאר חלקי גופי. חשבי תי לעצמי: „עלא כייפאק!“ צריך לברוח לפני שהדבר הזה יגיד: „הלו בובה! מה דעתך על מספר... טלפון?“

עליתי עם רחל (כבר סיפרתי שהיא חברתי הטובה?) לקרון הרכבת והתחלנו להתרוצץ כדי לחפש אחר מקום ישיבה. לפתע צצו מולי המכנסיים הסגולים והציעו לנו לא פחות ולא יותר מאשר מקום ישי בה ברכבת (רק מאוחר יותר הסתבר לי שזאת צורת חיוור אפיינית של האישי — הייתי עדה ברבות הימים לרבות מסוגה, אך כל נקדים מאוחר למוקדם).

התיישבנו. האישי בחולצת הבורדו הי

